

Nieuwsbrief Straatkinderen van Kathmandu – juni 2018

Lieve vrienden, van de straatkinderen van Kathmandu.



Beter een late nieuwsbrief dan geen.

Door ziekte van mijn kant, een plotseling agressief lymfoom, kwamen alle activiteiten een beetje stil te liggen. Ik ben nog niet helemaal uit behandeld, maar de vooruitzichten zijn heel goed, zodat ik alweer gepland heb om eind Oktober naar Nepal te gaan.

Nepal

Op de eerste plaats alle kinderen en medewerkers zijn in goede gezondheid, ook de acht nieuwe kinderen die sinds December bij ons wonen.

Alle kinderen gaan naar school en werken nu aan hun toetsen naar de vakantie toe.

Dan komen we aan een gevoelig punt, de grotere kinderen hebben hun examens gedaan en staan nu voor een beroepsopleiding of doorstuderen..

Helaas hebben we de financiën niet om hen verder te sponsoren, daarom kom ik met de vraag, als u een student voor wat voor een bedrag ook zou willen sponsoren dan help u dat kind op de laatste treden naar een zelfstandig leven:

Straatkinderen van Kathmandu

NI 20 ABNA 0801 2754 90 Studiefonds

Zegt t voort, zegt t voort, aan vrienden kennissen scholen leerkrachten help ons zodat de kinderen hun studie af kunnen maken.

Lieve groet,

Lies Vink

De studenten

Een groepje studenten; Alina Gurung, Sarishma Tamang, Krishna Tamang, Asmita Gurung, Lok bahadur Moktan, Ritu Tamang, Safal Tamang, Susan Tamang, Saraswoti chaulagai, Anju Tamang uit klas 10, volgen op dit moment een examentraining om zich zo goed mogelijk voor te bereiden op het eindexamen van klas 10. Dit examen is belangrijk omdat de uitkomsten bepalend zijn voor het vervolgonderwijs. Hebben de kinderen voldoende niveau voor The college? Of is een kind meer op

zijn plaats in het beroeps (skill) onderwijs. Voor deze kinderen is het een hele spannende tijd, er wordt hard gewerkt om de beste resultaten te bereiken. Deze examentraining wordt intern, op een speciaal instituut gegeven. Alleen in het weekend zijn de kinderen weer even met elkaar in Marinka Tiom Laura Home.

Twee jongens, Kumar en Shyam zijn al doorgestroomd naar de universiteit, daar zijn we trots op. Ze volgen allebei een ICT-opleiding en wonen niet meer in het kinderreis maar op kamers. Voor de jongens is dit een hele stap om na al die jaren samen te zijn opgegroeid, nu op eigen benen te staan. Ze komen regelmatig op bezoek en kunnen alle mogelijke begeleiding krijgen die ze eventueel nodig hebben.

Asmita

Sinds een aantal jaren sponsor ik Asmita, die vanaf haar 9^e jaar in Marinka -home woont. Af en toe hebben we contact via de e-mail of Facebook en als ik in Nepal op bezoek ben. Haar moeder woont in de bergen en kon, wegens geldgebrek, niet meer voor haar en haar broertje zorgen. In vakanties bezoekt ze haar moeder en helpt ze op de boerderij. In april van dit jaar was ik in Nepal voor een trekking in de bergen en heb ik Asmita weer ontmoet. Zij was op dat moment bij haar moeder die dichtbij Pokhara woont. Asmita had een paar weken daarvoor haar examens afgesloten voor klas 10. Temba had een afspraak geregeld in Pokhara, daar zou ik Asmita, haar moeder en haar broer Asik. ontmoeten.

Het was een bijzondere ontmoeting, we wisselden cadeautjes uit en gingen een stukje wandelen langs het meer. Ik was erg geraakt door de dankbaarheid van haar moeder en tegelijkertijd gaf me dat een ongemakkelijk gevoel. Ik de weldoener uit Nederland die even op bezoek komt met cadeautjes en dan verder gaat op vakantie.

Asmita vertelde dat zij graag wil doorstuderen voor *social worker*, groepswerker. Ze wil graag met kinderen werken en zij ze, "als ik dan genoeg geld verdien wil ik ook graag kinderen sponsoren, zodat ik hun een kans kan geven om naar school te gaan zoals ik ook die kans heb gekregen". Het ontroerde mij dat Asmita zo blij en dankbaar is met de kans die ze gekregen heeft in Marinka home om zich te ontwikkelen.

Amita's broer (rechts op de foto) verblijft niet in het Marinka home maar wordt gesponsord voor het betalen van zijn opleiding.



Ervaringen in Nepal van Margriet 29-12-2017 tot 17-03-2018



Wat een ervaringen op de eerste dag!! En wat een cultuurschok!! Die eerste rit met Lies, Gerda en Stanny in de taxi naar het ValleyQuesthouse zal ik nooit vergeten.

Ik was nooit eerder in een Aziatisch land of vergelijkbaar werelddeel geweest. Dat verkeer, al die motoren, links rijden en allemaal auto's recht op me af zien komen, de

grote bundels van elektriciteitsdraden en de hobbelige wegen, onvoorstelbaar!!

Daarna de warme ontvangst in het ValleyQuesthouse door Martine en de staf, onze mooie kamer bekijken waarna dezelfde middag ook nog naar het Thiom Laura Marinka Home gingen!!



Geweldig om meteen te ervaren hoe welkom Lies en Gerda waren, alom geknuffel en blije gezichten die riepen: Tjonge, wat een cultuurschok!! "Hello didi Lies, hello didi Gerda!!

Nieuwsgierige gezichtjes voor Stanny en mij en..wie was nu de "godmother" van Amigo??

Wat een fijne ervaring om hem, na drie jaar voor zijn verblijf daar te hebben betaald, nu echt te ontmoeten en vast te mogen houden!!

De weken die volgden waren zo vol mooie en bijzondere ervaringen, dat is eigenlijk niet te beschrijven. Het werken met de kinderen, in de eerste plaats. We hebben 8 nieuwe kinderen zien binnen komen. Wat angstig, voorzichtig en zelfs nog bedelend. Binnen zo'n drie dagen zag je een wezenlijk verschil! Het bedelen was over, de gezichtjes werden blij, de oogjes konden weer stralen, ze waren veilig en er werd voor ze gezorgd!!

Maar ook het land, de Stupa's, de mooie tempels, de kloosters, de rituelen, de winkelstraten en de manier van leven van deze zo warme en oh zo vriendelijke bevolking, die het echt niet zo gemakkelijk heeft. Wat een armoede!!

Wat is het mooi om iets voor dit land en deze kinderen te mogen betekenen. Al is het nog zo weinig, het voelt groots!

Wanneer ik alles zou beschrijven en dat ook goed zou kunnen, dan werd het een dik boek met vele foto's. Dat gaat niet gebeuren. Wel kan ik het iedereen aanbevelen om een keer in je leven te gaan doen. Het heeft mij erg verrijkt!!

Tot slot: Lies en Gerda, wat doen jullie hier ontzettend mooi werk!